

Раз весною дід посадив ріпку.

Працював дід немарно: зійшла ріпка гарно.

Пішов дід у город: гуп-гуп! Узяв він ріпку за
зелений чуб: тягне руками, вперся ногами —
мучився, потів весь день, а ріпка сидить у землі,
як пень. Кличе дід бабу: «Ходи, бабуню, не
лежи, мені ріпку вирвати поможи!» Пішли вони
у город: гуп-гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба
діда за плече — тягнуть, аж піт тече.

Працюють руками, упираються
ногами — промучилися весь день, а ріпка
сидить у землі, як пень. Кличе баба дочку.
Прийшла дочка. Пішли вони у город: гуп-гуп!
Узяв дід ріпку за чуб, баба діда — за сорочку,
дочка бабу — за торочку. Торгають руками,
упираються ногами — промучилися весь день,
а ріпка сидить у землі, як пень.

